

ΠΟΛΑ ΧΟΚΙΝΣ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΤΡΕΝΟΥ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE GIRL ON THE TRAIN
Από τις Εκδόσεις Doubleday, Λονδίνο 2015
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το κορίτσι του τρένου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Paula Hawkins
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστάσιος Αργυρίου
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλια Μπουγιούκου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Paula Hawkins Ltd., 2014
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Millennium Images, UK
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2015, 6.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1023-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1024-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΠΟΛΑ ΧΟΚΙΝΣ

ΤΟ
ΚΟΡΙΤΣΙ
ΤΟΥ
ΤΡΕΝΟΥ

Μετάφραση: Αναστάσιος Αργυρίου

Για την Κέιτ

Είναι θαμμένη κάτω από μια σημύδα, κοντά στις παλιές ράγες του τρένου, ο τάφος της ξεχωρίζει από έναν μικρό σωρό λίθων. Στην ουσία, τίποτα παραπάνω από μερικές πέτρες. Δεν ήθελα να τραβήξω την προσοχή στην τελευταία της κατοικία, αλλά δεν μπορούσα να την αφήσω και δίχως κάτι να τη θυμίζει. Θα αναπαυθεί γαλήνια εκεί, κανείς δε θα την ενοχλήσει, κανένας θόρυβος, παρά μόνο το κελάηδημα των πουλιών και τα τρένα που περνούν.

Ένα για τη λύπη, δύο για τη χαρά, τρία για ένα κορίτσι. Τρία για ένα κορίτσι. Έχω κολλήσει στο τρία, δεν μπορώ να συνεχίσω παρακάτω. Το κεφάλι μου ξεχειλίζει από τους θορύβους, το στόμα μου κολλάει από το αίμα. Τρία για ένα κορίτσι. Ακούω τις κίσσες, γελούν, με χλευάζουν, ένα δυνατό και άγριο κακάρισμα. Μια είδηση. Κακά μαντάτα. Το βλέπω τώρα, μαύρο στο κίτρινο φόντο του ήλιου. Όχι τα πουλιά, κάτι άλλο. Μαύρο πάνω στον ήλιο. Κάποιος έρχεται. Κάποιος μου μιλάει. *Κοίτα τώρα. Κοίτα τώρα τι με ανάγκασες να κάνω.*

ΡΕΪΤΣΕΛ

Παρασκευή, 5 Ιουλίου 2013

Πρωί

ΔΙΠΛΑ ΣΤΙΣ ΡΑΓΕΣ του τρένου υπάρχει ένας μικρός μπόγος από ρούχα. Ένα μπλε ύφασμα, κάποιο πουκάμισο ίσως, μπερδεμένο με κάτι λερωμένο λευκό. Πιθανόν να είναι σκουπίδια, κάτι παραπεταμένο από το θαμνώδες δασάκι που εκτείνεται στην πλαγιά. Μπορεί να το άφησαν οι μηχανικοί που δουλεύουν σε αυτή την πλευρά της σιδηροδρομικής γραμμής, βρίσκονται αρκετά συχνά εδώ. Ή μπορεί και να είναι κάτι άλλο. Η μητέρα μου πάντα μου έλεγε ότι είχα μεγάλη φαντασία, το ίδιο έλεγε και ο Τομ. Δεν το ελέγχω, βλέπω αυτά τα παραπεταμένα σκουπίδια, ένα βρόμικο μπλουζάκι ή ένα παλιό παπούτσι και το μόνο που σκέφτομαι είναι το ζευγάρι του και τα πόδια που το φορούσαν.

Το τρένο τινάζεται μπροστά, γρατζουνάει τις ράγες και στριγκλίζει, ο μικρός σωρός με τα ρούχα εξαφανίζεται από μπροστά μου κι εμείς τσουλάμε προς το Λονδίνο, στον ρυθμό ενός ανθρώπου που κάνει ζωηρό τζόκινγκ. Κάποιος στη θέση πίσω μου αναστενάζει εκνευρισμένος· το αργό τρένο των 08:04 από το Άσμπερι για το Γιούστον δοκιμάζει την υπομονή κάθε τακτικού επιβάτη. Η διαδρομή υποτίθεται πως διαρκεί πενήντα τέσσερα λεπτά, αλλά σπάνια ισχύει αυτό: το συγκεκριμένο κομμάτι του σιδηρόδρομου είναι αρχαίο, παραμελημένο, γεμάτο προβληματικούς σηματοδότες και ατελείωτα έργα.

Το τρένο σέρνεται με κραδασμούς, αφήνοντας πίσω του ερ-

γουστασιακές αποθήκες και υδατόπυργους, γέφυρες και υπόστεγα, παλιά βικτοριανά σπίτια, με τις πλάτες τους γυρισμένες προς τις ράγες.

Με το κεφάλι γερμένο πάνω στο τζάμι του βαγονιού, κοιτάζω αυτά τα σπίτια να με προσπερνούν σαν στιγμιότυπα ταινίας. Τα βλέπω διαφορετικά από τους υπόλοιπους· ακόμα και οι ιδιοκτήτες τους πιθανόν να μην τα βλέπουν όπως εγώ. Δύο φορές τη μέρα, ρίχνω μια φευγαλέα ματιά στη ζωή τους. Η θέα των ξένων μέσα στην ασφάλεια του σπιτιού τους με παρηγορεί.

Το τηλέφωνο κάποιου χτυπάει, με ένα παράταιρα χαρούμενο και ζωηρό τραγούδι. Αργεί να το σηκώσει, οι νότες χορεύουν για ώρα γύρω μου. Νιώθω τους συνταξιδιώτες μου να αναδεδύονται στις θέσεις τους, να θροΐζουν τις εφημερίδες τους, να πληκτρολογούν στους υπολογιστές τους. Το τρένο γέρνει και κλυδωνίζεται καθώς παίρνει τη στροφή, ενώ επιβραδύνει ακόμα περισσότερο μόλις πλησιάζει στον κόκκινο σηματοδότη. Προσπαθώ να μη σηκώσω το βλέμμα, προσπαθώ να μείνω συγκεντρωμένη στη δωρεάν εφημερίδα που μου έδωσαν στην είσοδο του σταθμού, αλλά οι λέξεις θολώνουν μπροστά στα μάτια μου, τίποτα δε μου τραβάει το ενδιαφέρον. Στο μυαλό μου ακόμη βλέπω αυτό τον μικρό σωρό από ρούχα πεταμένο δίπλα στις ράγες, εγκαταλειμμένο.

Απόγευμα

Το τζιν με τόνικ αφρίζει στο χείλος του μεταλλικού κουτιού, καθώς το φέρνω στο στόμα μου για να πιω μια γουλιά. Έντονο και παγωμένο, έχει τη γεύση των πρώτων μου διακοπών με τον Τομ σε ένα ψαροχώρι στη Χώρα των Βάσκων το 2005. Τα πρωινά κολυμπούσαμε μισό χιλιόμετρο μέχρι το μικρό νησάκι του κόλπου και κάναμε έρωτα στις απόμερες ερημικές παραλίες· τα απογύματα καθόμασταν στα μπαράκια πίνοντας δυνατά, πικρά τζιν

με τόνικ και χαζεύοντας τις μεγάλες παρέες που έπαιζαν ποδόσφαιρο στη φαρδιά από την άμπωτη αμμουδιά.

Πίνω ακόμα μία γουλιά, κι ακόμα μία· το κουτάκι έχει σχεδόν αδειάσει, μα δεν πειράζει, έχω άλλα τρία στην πλαστική σακούλα που βρίσκεται στα πόδια μου. Είναι Παρασκευή, οπότε δε χρειάζεται να έχω τύψεις που πίνω μέσα στο τρένο. Είναι η αρχή του Σαββατοκύριακου. Όλη η διασκέδαση τώρα ξεκινάει.

Θα είναι ένα υπέροχο Σαββατοκύριακο, αυτό μας λένε. Ωραία λιακάδα, ανέφελος ουρανός. Κάποτε, θα πηγαίναμε με το αμάξι για πικ νικ στο δάσος του Κόρλι και θα περνούσαμε όλο το απόγευμα ξάπλα σε μια κουβέρτα κάτω από τον ήλιο, πίνοντας κρασί. Μπορεί να κάνουμε μπάρμπεκιου στην πίσω αυλή με φίλους ή να πηγαίναμε στο υπαίθριο μπαράκι Rose για μπίρες, με τα πρόσωπα αναψοκοκκινισμένα από τον ήλιο και το αλκοόλ, μέχρι το σούρουπο, και μετά να γυρνούσαμε πιασμένοι χέρι χέρι στο σπίτι και να αποκοιμιόμασταν στον καναπέ.

Ωραία λιακάδα, ανέφελος ουρανός, κανείς για παρέα, τίποτα να κάνω. Αυτή η ζωή, όπως τη ζω τώρα, είναι πιο δύσκολη το καλοκαίρι, όταν η μέρα μεγαλώνει, όταν δεν υπάρχει το σκοτάδι που καλύπτει τα πάντα, όταν όλοι είναι έξω χαρούμενοι και διασκεδάζουν. Είναι εξαντλητικό και νιώθεις φρικτά όταν δεν μπορείς να συμμετέχεις.

Το Σαββατοκύριακο απλώνεται μπροστά μου, σαράντα οκτώ άδειες ώρες που πρέπει να γεμίσουν. Φέρνω ξανά το κουτάκι στα χείλη μου, μα δεν έχει μείνει ούτε σταγόνα.

Δευτέρα, 8 Ιουλίου 2013

Πρωί

Είναι μεγάλη ανακούφιση να βρίσκομαι ξανά στο τρένο των 08:04. Δεν είναι ότι ανυπομονώ να φτάσω στο Λονδίνο για να

Ξεκινήσω την εβδομάδα μου, στην πραγματικότητα δε θα ήθελα καν να βρισκομαι στο Λονδίνο. Θέλω απλώς να βουλιάξω στα απαλά, βελούδινα καθίσματα, να νιώσω τη ζεστασιά του ήλιου στο πρόσωπό μου μέσα από το παράθυρο, να νανουριστώ από το κούνημα του βαγονιού, από τον ρυθμικό ήχο των τροχών πάνω στις ράγες. Θα προτιμούσα να βρισκομαι εδώ, χαζεύοντας τα σπίτια δίπλα στις γραμμές, και πουθενά αλλού.

Σε αυτή τη γραμμή υπάρχει ένας ελαττωματικός σηματοδότης, στα μισά περίπου της διαδρομής. Υποθέτω πως είναι ελαττωματικός, γιατί σχεδόν πάντα είναι κόκκινος· σταματάμε σε αυτόν τις περισσότερες μέρες, μερικές φορές απλώς για λίγα δευτερόλεπτα, άλλες για αρκετά ατελείωτα λεπτά. Αν κάθομαι στο βαγόνι Δ, πράγμα που συνήθως κάνω, και το τρένο σταματήσει σε αυτό τον σηματοδότη, πράγμα που συνήθως κάνει, έχω την τέλεια θέα προς το αγαπημένο μου σπίτι: τον αριθμό δεκαπέντε.

Ο αριθμός δεκαπέντε δε διαφέρει πολύ από τα υπόλοιπα σπίτια κατά μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής. Είναι ένα βικτοριανό διώροφο, που δεσπόζει πάνω από έναν στενό, φροντισμένο κήπο, ο οποίος καταλήγει σε έναν φράχτη και χωρίζεται από τις γραμμές του τρένου από ένα κομμάτι διαφιλονικούμενης γης. Ξέρω αυτό το σπίτι απέξω κι ανακατωτά. Γνωρίζω κάθε του τούβλο, γνωρίζω το χρώμα που έχουν οι κουρτίνες στην κρεβατοκάμαρα του δεύτερου ορόφου (μπεζ με σκούρα μπλε σχέδια), ξέρω ότι η μπογιά έχει ξεφτίσει στην κάσα του παραθύρου του μπάνιου και ότι λείπουν τέσσερα κεραμίδια στη δεξιά πλευρά της σκεπής.

Ξέρω ότι τα ζεστά βράδια του καλοκαιριού, οι κάτοικοι αυτού του σπιτιού, ο Τζέισον και η Τζες, σκαρφαλώνουν μέσα από ένα μεγάλο παράθυρο και κάθονται σε μια αυτοσχέδια βεράντα πάνω από την κουζίνα. Είναι ένα τέλειο, χρυσό ζευγάρι. Αυτός είναι μελαχρινός και γεροδεμένος, δυνατός και προστατευτικός τύπος. Έχει υπέροχο γέλιο. Εκείνη είναι μία από αυτές τις μικροκαμωμένες, πανέμορφες γυναίκες, με ανοιχτόχρωμο δέρμα

και κοντά ξανθά μαλλιά. Το πρόσωπό της έχει έντονα ζυγωματικά, που αναδεικνύουν το λεπτεπίλεπτο πιγούνι της και τα γεμάτα φακίδες μάγουλά της.

Κάθε φορά που κολλάμε στον κόκκινο σηματοδότη, τους ψάχνω. Τα πρωινά, η Τζες βρίσκεται συνήθως έξω, ειδικά το καλοκαίρι, πίνοντας τον καφέ της. Μερικές φορές, όταν τη βλέπω εκεί, νιώθω σαν να με βλέπει κι εκείνη, νιώθω ότι με κοιτάζει κατάματα και θέλω να τη χαιρετήσω. Είμαι πολύ ντροπαλή. Τον Τζέισον δεν τον βλέπω τόσο συχνά, συνήθως λείπει για δουλειά. Αλλά ακόμα κι όταν δεν είναι κανείς τους εκεί, φαντάζομαι τι μπορεί να κάνουν. Ίσως σήμερα το πρωί να έχουν πάρει και οι δύο άδεια, κι αυτή χουζουρεύει στο κρεβάτι, ενώ εκείνος της ετοιμάζει πρωινό, ή ίσως να έχουν πάει για τρέξιμο παρέα, γιατί αυτό συνηθίζουν να κάνουν. (Τις Κυριακές πηγαίναμε για τρέξιμο με τον Τομ, εγώ λίγο πιο γρήγορα από τον ρυθμό μου, εκείνος πιο αργά από τον δικό του, μόνο και μόνο για να τρέχουμε πλάι πλάι.) Ίσως η Τζες να βρίσκεται πάνω, στο επιπλέον δωμάτιο, και να ζωγραφίζει, ή ίσως να κάνουν ντους παρέα, εκείνη με τα χέρια της στα πλακάκια, εκείνος με τα δικά του πάνω στους γοφούς της.

Απόγευμα

Στρίβοντας λίγο προς το παράθυρο, γυρισμένη με την πλάτη προς το υπόλοιπο βαγόνι, ανοίγω ένα από τα μπουκαλάκια με το κρασί Σενάν Μπλαν που αγόρασα από το Γιούστον. Δεν είναι κρύο, αλλά μου κάνει. Βάζω λίγο σε ένα πλαστικό ποτήρι, βιδώνω ξανά το καπάκι και χώνω το μπουκαλάκι στην τσάντα μου. Δεν είναι και τόσο όμορφο να πίνει κανείς στο τρένο τη Δευτέρα, εκτός κι αν είναι με παρέα, πράγμα που δε συμβαίνει μ' εμένα.

Σε αυτά τα τρένα υπάρχουν γνωστά πρόσωπα, άνθρωποι που βλέπω αρκετές φορές τον μήνα να πηγαινοέρχονται. Τους ανα-

γνωρίζω και πιθανόν να με αναγνωρίζουν κι εκείνοι. Ωστόσο, δεν ξέρω αν βλέπουν αυτό που πραγματικά είμαι.

Είναι ένα πανέμορφο απόγευμα, ζεστό αλλά όχι αποπνικτικό, ο ήλιος δύει αργά και τεμπέλικα, οι σκιές μακραίνουν και το φως αρχίζει να βάφει χρυσαφιά τα δέντρα. Το τρένο τσουλάει κροταλίζοντας, προσπερνάμε το σπίτι του Τζέισον και της Τζες, κι εκείνοι χάνονται μέσα στη θολούρα του σούρουπου. Μερικές φορές, όχι συχνά, τους βλέπω και από αυτή την πλευρά της γραμμής. Αν δεν έρχεται τρένο από την αντίθετη κατεύθυνση, κι αν τσουλάμε αρκετά αργά, τους βλέπω να κάθονται στη βεράντα. Αν δεν τους δω, όπως σήμερα, τους φαντάζομαι. Η Τζες θα κάθεται με τα πόδια πάνω στο τραπεζάκι, με ένα ποτήρι κρασί στο χέρι, κι ο Τζέισον πίσω της, με τα χέρια στους ώμους της. Φαντάζομαι την αίσθηση των χεριών του, το βάρος τους, καθησυχαστικά και προστατευτικά. Μερικές φορές πιάνω τον εαυτό μου να προσπαθεί να θυμηθεί την τελευταία ουσιαστική επαφή που είχα με κάποιον άλλο άνθρωπο, μια αγκαλιά ή ένα εγγάρδιο σφίξιμο του χεριού, και η καρδιά μου σφίγγεται.

Τρίτη, 9 Ιουλίου 2013

Πρωί

Ο σωρός με τα ρούχα από την προηγούμενη εβδομάδα βρίσκεται ακόμη εκεί και μοιάζει πιο βρόμικος κι έρημος από την άλλη φορά. Κάπου διάβασα ότι ένα τρένο μπορεί να σου ξεσκίσει τα ρούχα αν σε παρασύρει. Δεν είναι τόσο ασυνήθιστος ο θάνατος από τρένο. Διακόσιοι με τρακόσιοι τον χρόνο, λένε, οπότε τουλάχιστον ένας κάθε δύο μέρες. Δεν είμαι σίγουρη πόσα από αυτά τα περιστατικά είναι ατυχήματα. Κοιτάζω προσεκτικά, καθώς το τρένο τσουλάει αργά δίπλα από τα ρούχα, προσπαθώντας να εντοπίσω τυχόν κηλίδες αίματος, μα δε διακρίνω κάτι.

Το τρένο σταματάει, ως συνήθως, στον κόκκινο σηματοδότη. Βλέπω την Τζες να στέκεται στη βεράντα μπροστά από τις συρόμενες πόρτες. Φοράει ένα ζωηρόχρωμο εμπριμέ φόρεμα και είναι ξυπόλυτη. Κοιτάζει πάνω από τον ώμο της, πίσω στο σπίτι· πιθανόν μιλάει στον Τζέισον, ο οποίος μάλλον φτιάχνει πρωινό. Καρφώνω τα μάτια μου πάνω της, στο σπίτι της, καθώς το τρένο ξεκινάει με κόπο. Δε θέλω να δω τα άλλα σπίτια, ιδιαίτερα αυτό που βρίσκεται τέσσερις πόρτες παρακάτω, εκείνο που κάποτε ήταν δικό μου.

Έζησα στον αριθμό είκοσι τρία της οδού Μπλένεμ πέντε χρόνια και βίωσα τη μεγάλη ευτυχία και την απόλυτη εξαθλίωση. Τώρα δεν μπορώ να το κοιτάζω. Ήταν το πρώτο μου σπίτι. Το πρώτο δικό μου σπίτι. Όχι το σπίτι των γονιών μου, ούτε το κοινό διαμέρισμα με άλλους φοιτητές. Τώρα δεν αντέχω να το αντικρίζω. Δηλαδή, μπορώ, το κάνω, θέλω, δε θέλω, προσπαθώ να μην το κάνω. Κάθε μέρα λέω στον εαυτό μου να μην κοιτάξω και κάθε μέρα το κάνω. Δεν μπορώ να κρατηθώ, παρόλο που δεν υπάρχει τίποτα που να θέλω να δω εκεί, παρόλο που οτιδήποτε δω εκεί θα με πληγώσει. Παρόλο που θυμάμαι καθαρά πώς ένιωσα όταν κοίταξα και παρατήρησα ότι το εκρού λινό στόρι στην επάνω κρεβατοκάμαρα έλειπε, είχε αντικατασταθεί από μια απαλή μωρουδιακή ροζ κουρτίνα· παρόλο που ακόμη θυμάμαι τον πόνο που ένιωσα όταν είδα την Άννα να ποτίζει τις τριανταφυλλίες δίπλα στον φράχτη, με το μακό μπλουζάκι της τεντωμένο πάνω στη φουσκωμένη της κοιλιά, και δάγκωσα το χείλος μου τόσο δυνατά που μάτωσε.

Κλείνω τα μάτια μου σφιχτά και μετρώ ως το δέκα, το δεκαπέντε, το είκοσι. Ορίστε, πάει τώρα, χάθηκε. Φτάνουμε στον σταθμό του Γουίτνι και τον προσπερνάμε, το τρένο επιταχύνει καθώς τα προάστια ξεθωριάζουν μπροστά στο γκριζό Λονδίνο και τα σπιτάκια με τις βεράντες αντικαθίστανται από κρεμαστές γέφυρες και άδεια κτίρια με σπασμένα παράθυρα. Όσο πιο πολύ πλησιάζουμε στο Γιούστον, τόσο περισσότερο άγχος με πιάνει·

η ένταση συσσωρεύεται, πώς θα είναι η σημερινή μέρα; Στη δεξιά πλευρά της γραμμής, περίπου πεντακόσια μέτρα πριν από τον σταθμό του Γιούστον, υπάρχει ένα βρόμικο, χαμηλό, τοιμεντένιο κτίριο. Πάνω του, κάποιος έχει γράψει: *Η ζωή δεν είναι παράγραφος*. Σκέφτομαι τον σωρό με τα ρούχα δίπλα στις ράγες του τρένου και νιώθω τον λαιμό μου να φράζει. Η ζωή δεν είναι παράγραφος και ο θάνατος δεν είναι παρένθεση.

Απόγευμα

Το τρένο που παίρνω το απόγευμα, το τρένο των 17:56, είναι λίγο πιο αργό από το πρωινό – κάνει μία ώρα και ένα λεπτό, επτά ολόκληρα λεπτά περισσότερα από το πρωινό, παρόλο που δε σταματάει σε τόσες στάσεις. Δε με πειράζει, γιατί, όπως δε βιάζομαι ιδιαίτερα να φτάσω στο Λονδίνο το πρωί, έτσι δε βιάζομαι καθόλου να επιστρέψω στο Άσμπερι το απόγευμα. Όχι μόνο επειδή είναι το Άσμπερι, μολονότι το μέρος σαν περιοχή δεν είναι και τόσο κακό, μια νέα πόλη της δεκαετίας του '60 που εξαπλώνεται σαν όγκος πάνω από την καρδιά του Μπάκιγχαμσερ. Ούτε καλύτερη ούτε χειρότερη ούτε διαφορετική από τις δεκάδες πόλεις σαν αυτή, ένα κέντρο γεμάτο καφετέριες και καταστήματα κινητής τηλεφωνίας και υποκαταστήματα με αθλητικά ρούχα, περιτριγυρισμένο από μια προαστιακή ζώνη όπου πέρα από αυτή βρίσκονται οι κινηματογράφοι και το εκτός πόλης σουπερμάρκετ Tesco. Μένω σε μια κάπως σοφιστική, σχετικά καινούργια περιοχή, εκεί όπου τελειώνει το εμπορικό κέντρο και αρχίζουν τα προάστια, αλλά δεν είναι σπίτι μου. Το σπίτι μου είναι το βικτοριανό διώροφο δίπλα στις γραμμές, αυτό στο οποίο ήμουν συνιδιοκτήτρια. Στο Άσμπερι δεν είμαι ιδιοκτήτρια, ούτε καν ενοικιάστρια, είμαι απλώς επί πληρωμή κάτοικος του μικρού, δεύτερου δωματίου της διπλοκατοικίας της Κάθι, η οποία είχε την καλοσύνη να μου το παραχωρήσει.

Με την Κάθι ήμασταν φίλες στο πανεπιστήμιο. Γνωστές περισσότερο, ποτέ δεν ήμασταν κολλητές. Έμενε απέναντι από μένα στο πρώτο έτος και παρακολουθούσαμε μαζί ένα μάθημα, οπότε ήταν φυσικό να γίνουμε σύμμαχοι τις πρώτες τρομακτικές εβδομάδες, πριν γνωρίσουμε άτομα με τα οποία είχαμε πραγματικά κοινά ενδιαφέροντα. Μετά το πρώτο έτος δε βλέπόμεσταν συχνά, ενώ ύστερα από το κολέγιο χαθήκαμε εντελώς, εκτός από κάτι περιστασιακούς γάμους στους οποίους συναντιόμασταν. Αλλά στη δύσκολη στιγμή μου έτυχε να έχει ένα άδειο δωμάτιο και όλα κούμπωσαν αυτόματα. Ήμουν σίγουρη ότι θα επρόκειτο για ένα-δυο μήνες, έξι το πολύ, και δεν ήξερα τι άλλο να κάνω. Ποτέ δεν είχα ζήσει μόνη μου, είχα πάει από το σπίτι των γονιών μου στο σπίτι με τον Τομ, ποτέ δεν πίστευα ότι θα χρειαζόταν να ζήσω μόνη μου, έβρισκα την ιδέα αρκετά τρομακτική, οπότε δέχτηκα. Κι αυτό έγινε σχεδόν δύο χρόνια πριν.

Δεν είναι φρικιά. Η Κάθι είναι καλός άνθρωπος, κατά βάθος. Σε αναγκάζει να παρατηρείς την καλοσύνη της. Η καλοσύνη της είναι μεγάλη, είναι το χαρακτηριστικό της, και θέλει να αναγνωρίζεται, συχνά, σχεδόν καθημερινά, πράγμα που μπορεί να γίνει κουραστικό. Αλλά δεν είναι και τόσο άσχημα, μπορώ να φανταστώ και πολύ χειρότερους συγκατάτοικους. Όχι, δεν είναι η Κάθι, δεν είναι καν το Άσμπερι αυτά που με ενοχλούν στη νέα κατάσταση της ζωής μου (ακόμη τη σκέφτομαι σαν νέα, παρόλο που έχουν περάσει δύο χρόνια). Είναι η απώλεια του ελέγχου. Στο διαμέρισμα της Κάθι νιώθω πάντα φιλοξενούμενη και απλώς οριακά καλοδεχούμενη. Το νιώθω στην κουζίνα, όπου πασχίζουμε για λίγο χώρο την ώρα που ετοιμάζουμε το φαγητό μας. Το νιώθω όταν κάθομαι δίπλα της στον καναπέ, μ' εκείνη να κρατά σφιχτά στο χέρι της το τηλεκοντρόλ. Το μόνο μέρος που νιώθω δικό μου είναι το μικροσκοπικό δωμάτιο, μέσα στο οποίο έχουν στριμωχτεί ένα διπλό κρεβάτι και ένα κομοδίνο, αφήνοντας ελάχιστο χώρο τριγύρω. Είναι αρκετά άνετο, αλλά δεν είναι ένας χώρος που θες να βρίσκεσαι, οπότε απλώς χα-

σομεράω στο σαλόνι ή την κουζίνα, σέρνοντας ανίσχυρη τα πόδια μου. Έχω χάσει τον έλεγχο στα πάντα, ακόμα και στα κουτάκια του μυαλού μου.

Τετάρτη, 10 Ιουλίου 2013

Πρωί

Η θερμοκρασία ανεβαίνει. Είναι μόλις οκτώμισι, και η μέρα ξεκινάει, η ατμόσφαιρα είναι βαριά από την υγρασία. Θα μπορούσα να ευχηθώ για μια μπόρα, μα ο ουρανός είναι θρασύτατα κενός, γλωμός, νερουλιασμένα γαλάζιος. Σκουπίζω τις στάλεις ιδρώτα που έχουν σχηματιστεί στο άνω χέιλος μου. Εύχομαι να είχα θυμηθεί να αγοράσω ένα μπουκαλάκι νερό.

Δε βλέπω τον Τζέισον και την Τζες αυτό το πρωί, και η απογοήτευσή μου είναι σχεδόν απτή. Χαζομάρα, το ξέρω. Περιεργάζομαι το σπίτι, αλλά δεν υπάρχει τίποτα να δω. Οι κουρτίνες είναι ανοιχτές κάτω, αλλά οι συρόμενες πόρτες είναι κλειστές και το φως του ήλιου αντανακλά στο τζάμι. Το μεγάλο παράθυρο του επάνω ορόφου είναι επίσης κλειστό. Μάλλον ο Τζέισον είναι στη δουλειά. Είναι γιατρός, νομίζω, και εργάζεται μάλλον σε έναν από αυτούς τους διεθνείς οργανισμούς. Είναι διαρκώς σε επιφυλακή, με έναν σάκο έτοιμο μέσα στην ντουλάπα· ένας σεισμός στο Ιράν ή ένα τσουνάμι στην Ασία και παρατάει τα πάντα, αρπάζει τον σάκο του και βρίσκεται στο Χίθροου μέσα σε λίγα λεπτά, έτοιμος να πετάξει και να σώσει ζωές.

Η Τζες, με τα ζωηρά εμπριμέ της, τα αθλητικά της Converse και την ομορφιά της, την προσωπικότητά της, εργάζεται στη βιομηχανία της μόδας. Ή ίσως στη μουσική βιομηχανία ή στη διαφήμιση, μπορεί να είναι στυλίστρια ή και φωτογράφος. Είναι και καλή ζωγράφος, έχει καλλιτεχνική φύση. Τη βλέπω τώρα, στο επιπλέον δωμάτιο πάνω, με τη μουσική στη διαπασών, τα παρά-

θυρα ανοιχτά, με ένα πινέλο στο χέρι και έναν τεράστιο καμβά ακουμπισμένο στον τοίχο. Θα βρούκεται εκεί μέχρι τα μεσάνυχτα· ο Τζέισον ξέρει ότι δεν πρέπει να την ενοχλεί όταν δουλεύει.

Φυσικά, δεν μπορώ να τη δω πραγματικά. Δεν ξέρω αν ζωγραφίζει ή αν ο Τζέισον έχει ωραίο γέλιο ή αν η Τζες έχει έντονα ζυγωματικά. Δεν μπορώ να δω τη δομή του προσώπου της από τέτοια απόσταση και δεν έχω ακούσει ποτέ τον Τζέισον να γελάει. Ποτέ δεν τους έχω δει από κοντά, δεν έμεναν στο σπίτι όταν ζούσα εγώ λίγο παρακάτω. Μετακόμισαν αφότου έφυγα, δύο χρόνια πριν, δεν ξέρω πότε ακριβώς. Φαντάζομαι ότι άρχισα να τους παρατηρώ πριν από περίπου ένα χρόνο, και σταδιακά, καθώς περνούσαν οι μήνες, έγιναν σημαντικοί για μένα.

Ούτε τα ονόματά τους ξέρω, φυσικά, οπότε τους έδωσα δικά μου. Τζέισον, γιατί είναι όμορφος σαν Βρετανός αστέρας του σινεμά, όχι σαν τον Ντεπ ή τον Πιτ, αλλά περισσότερο σαν τον Φερθ ή τον Τζέισον Άιζακς. Και το Τζες απλώς ταιριάζει με το Τζέισον και ταιριάζει και σ' εκείνη. Είναι όμορφο και ανέμελο, σαν εκείνη. Είναι ζευγάρι, πάνε πακέτο. Είναι ευτυχισμένοι, το βλέπω. Είναι αυτό που ήμουν κάποτε εγώ, είναι ο Τομ κι εγώ πέντε χρόνια πριν. Είναι αυτό που έχασα, είναι όλα όσα θέλω να είμαι.

Απόγευμα

Το πουκάμισό μου, άβολα στενό, με τα κουμπιά του να τσιτώνουν στο στήθος μου, είναι λεκιασμένο, υγρό κάτω από τις μασχάλες. Έχω φαγούρα στα μάτια και τον λαιμό. Αυτό το απόγευμα δε θέλω η διαδρομή να κρατήσει πολύ, ανυπομονώ να φτάσω σπίτι, να γδυθώ και να μπω στο ντους, να βρεθώ εκεί όπου κανείς δεν μπορεί να με βλέπει.

Κοιτάζω τον άντρα που κάθεται απέναντί μου στην άλλη πλευρά του βαγονιού. Είναι περίπου στην ηλικία μου, τριάντα με τριιά-

ντα πέντε ετών, με σκούρα μαλλιά, γκριζα στους κροτάφους. Δέρμα χλωμό. Φοράει κουστούμι, αλλά έχει βγάλει το σακάκι και το έχει αφήσει στο διπλανό κάθισμα. Ένα MacBook, λεπτό σαν χαρτί, είναι ανοιχτό στο πτυσσόμενο τραπεζάκι μπροστά του. Διακτυλογραφεί αργά. Φοράει ασημένιο ρολόι με μεγάλο καντράν στο δεξί του χέρι – δείχνει ακριβό, Breitling ίσως. Μασουλάει το μάγουλό του. Μήπως είναι νευρικός; Ή μπορεί απλώς να προσπαθεί να συγκεντρωθεί. Ίσως γράφει κάποιο σημαντικό μείλ σε συνάδελφο στα γραφεία της Νέας Υόρκης ή ένα προσεκτικά σχεδιασμένο μήνυμα στη φιλενάδα του. Ξαφνικά, σκηκώνει το βλέμμα και συναντάει το δικό μου· η ματιά του ταξιδεύει πάνω μου, πάνω στο μπουκαλάκι του κρασιού που έχω στο τραπεζάκι μπροστά μου. Παίρνει το βλέμμα του. Κάτι στην έκφρασή του δείχνει αποστροφή. Με βρίσκει αντιπαθητική.

Δεν είμαι το κορίτσι που ήμουν κάποτε. Δεν είμαι πια επιθυμητή, κατά κάποιον τρόπο είμαι απωθητική. Δεν είναι μόνο ότι έχω πάρει κιλά ή ότι το πρόσωπό μου είναι πρησμένο από το ποτό και την έλλειψη ύπνου· είναι λες και οι άνθρωποι διακρίνουν πάνω μου την καταστροφή, λες και είναι γραμμένη στο κούτελό μου, τη βλέπουν στο πρόσωπό μου, στον τρόπο που στέκομαι, στον τρόπο που κινούμαι.

Μια βραδιά την περασμένη εβδομάδα, βγήκα από το δωμάτιό μου να πω λίγο νερό και άκουσα την Κάθι να μιλάει στον Ντέμιαν, τον φίλο της, στο σαλόνι. Στάθηκα στο χολ και έστησα αυτί. «Νιώθει μοναξιά», έλεγε η Κάθι, «ανησυχώ πραγματικά για αυτή. Δεν τη βοηθάει να είναι συνεχώς μόνη της». Και μετά είπε: «Δεν υπάρχει κανένας από τη δουλειά ή από το κλαμπ του ράγκμπι;» και ο Ντάμιεν είπε: «Για τη Ρέιτσελ; Δε θέλω να γίνωμαι κακός, Καθ, αλλά δε γνωρίζω κανέναν τόσο απελπισμένο».

Πέμπτη, 11 Ιουλίου 2013

Πρωί

Σκαλίζω το τσιρότο στο δάχτυλό μου. Είναι υγρό, βράχθηκε όταν ξέπλενα την κούπα του καφέ μου σήμερα το πρωί· το νιώθω να κολλάει, το νιώθω βρόμικο, παρόλο που λίγο νωρίτερα ήταν καθαρό. Δε θέλω να το βγάλω, γιατί το κόψιμο είναι βαθύ. Η Κάθι έλειπε όταν επέστρεψα σπίτι, οπότε πήγα στην κάβα και αγόρασα δύο μπουνκάλια κρασί. Ήπια το πρώτο και μετά σκέφτηκα να εκμεταλλευτώ το γεγονός πως έλειπε ώστε να φτιάξω μια μπριζόλα με σάλτσα κρεμμυδιού και μια πράσινη σαλάτα. Ένα καλό, υγιεινό γεύμα. Μαζί με το κρεμμύδι έκοψα και το δάχτυλό μου. Θα πρέπει να πήγα στο μπάνιο να το πλύνω και μάλλον ξάπλωσα λίγο και απλώς ξεχάστηκα, γιατί ξύπνησα γύρω στις δέκα και άκουσα την Κάθι και τον Ντάμιεν να μιλούν, κι εκείνος έλεγε πόσο αηδιαστικό ήταν που είχα αφήσει την κουζίνα σε τέτοιο χάλι. Η Κάθι ήρθε πάνω να με δει, χτύπησε απαλά την πόρτα μου και την άνοιξε μια χαραμάδα. Έγειρε το κεφάλι στο πλάι και με ρώτησε αν ήμουν καλά. Της ζήτησα συγγνώμη, δίχως να ξέρω στα σίγουρα γιατί απολογούμουν. Είπε ότι δεν πείραζε, αλλά με ρώτησε αν θα μπορούσα να καθαρίσω λιγάκι. Στον πάγκο της κουζίνας και στο ξύλο κοπής υπήρχε αίμα, ο χώρος μύριζε ωμό κρέας, ενώ η μπριζόλα βρισκόταν ακόμη πάνω στον πάγκο και είχε γίνει γκρι. Ο Ντάμιεν ούτε γεια δε μου είπε, απλώς κούνησε το κεφάλι του όταν με είδε και εξαφανίστηκε στο υπνοδωμάτιο της Κάθι.

Αφού έπεσαν και οι δύο για ύπνο, θυμήθηκα ότι δεν είχα πιει το δεύτερο μπουνκάλι, οπότε το άνοιξα. Κάθισα στον καναπέ και έμεινα να βλέπω τηλεόραση με τη φωνή χαμηλά, ώστε να μην τους ενοχλήσω. Δε θυμάμαι τι έβλεπα, αλλά κάποια στιγμή μάλλον ένιωσα μοναξιά ή χαρά ή κάτι, γιατί ήθελα να μιλήσω σε κάποιον. Η ανάγκη μου για επαφή ήταν επιτακτική και δεν υπήρχε κανείς να στραφώ εκτός από τον Τομ.

Μόνο στον Τομ θέλω να μιλάω. Το κινητό μου δείχνει ότι τηλεφώνησα τέσσερις φορές: στις 11:02, 11:12, 11:54, 12:09. Κρίνοντας από τη διάρκεια των κλήσεων, άφησα δύο μηνύματα. Μπορεί και να το σήκωσε, αλλά δε θυμάμαι να του μίλησα. Θυμάμαι που άφησα το πρώτο μήνυμα: νομίζω πως απλώς του ζήτησα να με πάρει. Αυτό μάλλον είπα και στα δύο, πράγμα που δεν είναι και τόσο κακό.

Το τρένο φρενάρει αργά στον κόκκινο σηματοδότη και σηκώνω το βλέμμα. Η Τζες κάθεται στη βεράντα, πίνοντας καφέ. Έχει τα πόδια πάνω στο τραπεζάκι και το κεφάλι γερμένο πίσω, καθώς απολαμβάνει τον ήλιο. Πίσω της, νομίζω πως βλέπω μια σκιά, κάποιον να κινείται: ο Τζέισον. Λαχταρώ να τον δω, να ρίξω μια ματιά στο όμορφο πρόσωπό του. Εύχομαι να βγει έξω, να σταθεί πίσω της, όπως κάνει συνήθως, να τη φιλήσει στα μαλλιά.

Δε βγαίνει, και το κεφάλι της πέφτει μπροστά. Κάτι στον τρόπο που κινείται σήμερα μοιάζει διαφορετικό: είναι πιο βαριά, σαν κάτι να την τραβάει προς τα κάτω. Εύχομαι νοερά να πάει έξω σ' εκείνη, αλλά το τρένο τινάζεται και ξεκινάει, και αυτός δεν εμφανίζεται: είναι μόνη. Και τώρα, ασυναίσθητα, πιάνω τον εαυτό μου να κοιτάζει το σπίτι μου και δεν μπορώ να ξεκολλήσω το βλέμμα. Οι συρόμενες πόρτες είναι ορθάνοιχτες, το φως λούζει την κουζίνα. Δεν μπορώ να πω, πραγματικά δεν μπορώ να πω αν όντως το βλέπω ή το φαντάζομαι – είναι εκεί, στον νεροχύτη, και πλένει; Βλέπω ένα κοριτσάκι σε καρτελάκι φαγητού, εκεί, δίπλα στο τραπέζι της κουζίνας;

Κλείνω τα μάτια και αφήνω το σκοτάδι να με πλημμυρίσει, μέχρι να μεταμορφωθεί από θλίψη σε κάτι χειρότερο: μια ανάμνηση, μια αναδρομή στο παρελθόν. Δεν του ζήτησα απλώς να με πάρει. Τώρα θυμάμαι, έκλαιγα. Του είπα ότι τον αγαπώ ακόμη, ότι πάντα θα τον αγαπούσα. Σε παρακαλώ, Τομ, σε παρακαλώ, έχω ανάγκη να σου μιλήσω. Μου λείπεις. Όχι, όχι, όχι, όχι, όχι.

Πρέπει να το αποδεχτώ πια, είναι ανώφελο να το αποδιώχνω. Θα νιώθω απάισια όλη μέρα, θα έρχεται ανά κύματα –θα δυνα-

μώνει και θα φεύγει και θα δυναμώνει ξανά– αυτό το σφίξιμο στο στομάχι μου, η αγωνία της ντροπής, το κάψιμο στο πρόσωπό μου, τα μάτια μου να κλείνουν σφιχτά λες κι έτσι θα το κάνω να εξαφανιστεί. Και όλη τη μέρα θα λέω στον εαυτό μου ότι δεν έγινε και τίποτα το τρομερό, σωστά; Δεν είναι και το χειρότερο που έχω κάνει στη ζωή μου, δεν είναι ότι κατέρρευσα δημοσίως ή ότι άρχισα να ουρλιάζω σε κάποιον περαστικό. Δεν είναι ότι έκανα ρεζίλι τον άντρα μου σε κάποιο καλοκαιρινό μπάρμπεκιου, φωνάζοντας στη γυναίκα του φίλου του ότι ριχνόταν στον σύζυγό μου. Δεν είναι ότι αρχίσαμε να καβγαδίζουμε ένα βράδυ και του επιτέθηκα με ένα μπαστούνι του γκολφ, κάνοντας βαθούλωμα στον τοίχο έξω από την κρεβατοκάμαρα. Δεν είναι ότι πήγα στη δουλειά έπειτα από τετράωρο διάλειμμα για φαγητό, τρεκλίζοντας μέχρι το γραφείο μου, παραπαίοντας, με όλους να με κοιτάνε και τον Μάρτιν Μάιλς να με παίρνει παράμερα και να μου λέει: «Ρέιτσελ, καλύτερα να γυρίσεις σπίτι σου». Κάποτε διάβασα ένα βιβλίο μιας πρώην αλκοολικής που περιέγραφε πως έκανε στοματικό σεξ σε δύο διαφορετικούς άντρες, άντρες τους οποίους μόλις είχε γνωρίσει, σε ένα εστιατόριο ενός πολυσύχναστου δρόμου στο Λονδίνο. Το διάβασα και σκέφτηκα: *Εγώ δεν είμαι και τόσο άσχημα. Εδώ εγώ τραβάω γραμμή.*

Απόγευμα

Όλη μέρα σκεφτόμουν την Τζες, δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ σε τίποτα παρά μόνο σε αυτό που είδα το πρωί. Τι ήταν αυτό που με έκανε να σκεφτώ ότι κάτι δεν πήγαινε καλά; Δεν μπορούσα να δω την έκφρασή της από τόσο μακριά, αλλά την ώρα που την κοιτούσα ένιωθα ότι ήταν μόνη. Περισσότερο από μόνη, βυθισμένη στη μοναξιά. Ίσως να ήταν – ίσως αυτός να λείπει, να βρίσκεται σε καμία από αυτές τις θερμές χώρες όπου πηγαίνει όταν σπεύδει να σώσει ανθρώπινες ζωές. Και της λείπει

και ανησυχεί γι' αυτόν, παρόλο που ξέρει πως πρέπει να φύγει.

Φυσικά και της λείπει, όπως και σ' εμένα. Είναι ευγενικός και δυνατός, όλα όσα πρέπει να είναι ένας σύζυγος. Και είναι συντροφιά ο ένας για τον άλλο. Το βλέπω, ξέρω πώς είναι μεταξύ τους. Η δύναμή του κι αυτή η προστατευτικότητα που ακτινοβολεί είναι τα στοιχεία τα οποία τον χαρακτηρίζουν, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι εκείνη είναι αδύναμη. Είναι δυνατή με άλλους τρόπους· κάνει πνευματικά άλματα που τον αφήνουν άφωνο από θαυμασμό. Εκείνη μπορεί να φτάσει στη ρίζα του προβλήματος, να το διαμελίσει και να το αναλύσει στον χρόνο που άλλοι χρειάζονται να πουν «καλημέρα». Στα πάρτι, συχνά της κρατάει το χέρι, παρόλο που είναι μαζί πολλά χρόνια. Δείχνουν αλληλουεβασμό, ποτέ δεν προσβάλλει ο ένας τον άλλο.

Νιώθω πολύ κουρασμένη απόψε. Είμαι εντελώς νηφάλια. Με-
ρικές μέρες αισθάνομαι τόσο άσχημα, που πρέπει να πιω· άλλες
αισθάνομαι τόσο άσχημα, που δεν μπορώ. Σήμερα, η σκέψη του
αλκοόλ κάνει το στομάχι μου να γυρίζει. Όμως, η νηφαλιότητα
στο απογευματινό τρένο είναι μεγάλη πρόκληση, ειδικά τώρα,
με τέτοια ζέση. Ένα στρώμα ιδρώτα καλύπτει όλο μου το δέρ-
μα, το στόμα μου κολλάει, τα μάτια μου με τρώνε, η μάσκαρα
έχει πήξει στις άκρες.

Το κινητό χτυπάει στην τσάντα μου και με κάνει να αναπη-
δήσω. Δύο κορίτσια απέναντί μου στο βαγόνι με κοιτάζουν και
μετά κοιτάζονται μεταξύ τους, ανταλλάσσοντας πονηρά χαμό-
γελα. Δεν ξέρω τι πιστεύουν για μένα αλλά σίγουρα όχι κάτι
καλό. Η καρδιά μου χτυπάει ξέφρενα μέσα στο στήθος μου κα-
θώς κάνω να πιάσω το τηλέφωνο. Ξέρω ότι ούτε αυτό θα είναι
καλό: Θα είναι, ίσως, η Κάθι που θα μου ζητήσει ευγενικά, πά-
ντα τόσο ευγενικά, να κάνω κράτει με το ποτό απόψε. Ή η μη-
τέρα μου, για να μου πει ότι έρχεται στο Λονδίνο την επόμενη
εβδομάδα, ότι θα περάσει από το γραφείο και αν μπορούμε να
πάμε για φαγητό. Κοιτάζω την οθόνη. Είναι ο Τομ. Για μια στιγ-
μή διστάζω και μετά απαντώ.

«Ρέιτσελ;» Τα πέντε πρώτα χρόνια που τον γνώριζα δεν ήμουν ποτέ Ρέιτσελ, μόνο Ρέιτς. Μερικές φορές και Σέλι, γιατί ήξερε πως το απεχθανόμουν και ξεκαρδιζόταν στα γέλια όταν με έβλεπε να φουντώνω από θυμό και μετά να γελάω, επειδή παρասυρόμουν από εκείνον. «Ρέιτσελ, εγώ είμαι». Η φωνή του είναι βαριά, ακούγεται κουρασμένος. «Άκου, πρέπει να το σταματήσεις αυτό, εντάξει;» Δεν απαντώ. Το τρένο κόβει ταχύτητα και βρυσκόμαστε σχεδόν απέναντι από το σπίτι, το παλιό μου σπίτι. Θέλω να του πω: Έλα έξω, στάσου λίγο στο γρασίδι. Άσε με να σε δω. «Σε παρακαλώ, Ρέιτσελ, δεν μπορείς να μου τηλεφωνείς έτσι όλη την ώρα. Πρέπει να συνέλθεις». Έχω έναν κόμπο στον λαιμό μου, σκληρό σαν βότσαλο, λείο και πεισματάρικο, δεν μπορώ να καταπιώ. Δεν μπορώ να βγάλω λέξη. «Ρέιτσελ; Με ακούς; Ξέρω ότι τα πράγματα δε σου πάνε καλά και λυπάμαι πολύ γι' αυτό, πραγματικά λυπάμαι, αλλά... δεν μπορώ να σε βοηθήσω, και αυτά τα τηλεφωνήματα αναστατώνουν πολύ την Άννα. Εντάξει; Δεν μπορώ να σε βοηθήσω άλλο. Πήγαινε στους Ανώνυμους Αλκοολικούς ή όπου μπορείς. Σε παρακαλώ, Ρέιτσελ; Πήγαινε στους ΑΑ μετά τη δουλειά σήμερα».

Βγάζω το βρόμικο τσιρότο από το δάχτυλό μου και κοιτάζω τη χλωμή, ρυτιδιασμένη σάρκα, το ξεραμένο αίμα κάτω από το νύχι μου. Μπήγω το νύχι του δεξιού μου αντίχειρα στο κέντρο της πληγής και τη νιώθω να ανοίγει, νιώθω τον οξύ και καυτό πόνο, κρατάω την ανάσα μου. Αίμα ξεχύνεται από την πληγή. Τα κορίτσια απέναντι με κοιτούν ανέκφραστα.

ΜΕΓΚΑΝ

Ένα χρόνο πριν

Τετάρτη, 16 Μαΐου 2012

Πρωί

ΑΚΟΥΩ ΤΟ ΤΡΕΝΟ που έρχεται, ξέρω τον ρυθμό του απέξω κι ανακατωτά. Καθώς απομακρύνεται από τον σταθμό του Νόρθ-κοτ επιταχύνει, και ύστερα, αφού πάρει τη στροφή κροταλίζοντας, αρχίζει να επιβραδύνει, το κροτάλισμα μετατρέπεται σε γουργουρητό, ενώ κάποιες φορές ακούγεται και το στρίγκλισμα των φρένων καθώς σταματάει στον σηματοδότη περίπου καμιά διακοσαριά μέτρα από το σπίτι μου. Ο καφές μου έχει κρυώσει πάνω στο τραπεζάκι, αλλά ζεσταίνομαι και βαριέμαι υπερβολικά να σηκωθώ για να φτιάξω άλλον.

Μερικές φορές ούτε καν βλέπω τα τρένα που περνούν, απλώς τα ακούω. Κάθομαι εδώ το πρωί, με τα μάτια κλειστά και τον ξεστό πορτοκαλή ήλιο στα βλέφαρά μου· θα μπορούσα να βρίσκομαι οπουδήποτε. Ταξιδεύω στη νότια Ισπανία, σε μια παραλία, στην Ιταλία, στην Τσίνκουε Τέρε, με τα πανέμορφα πολύχρωμα σπιτάκια και τα τρένα που πηγαινοφέρνουν τους τουρίστες. Ταξιδεύω πίσω στο Χόλκαμ, με το κρώξιμο των γλάρων στα αυτιά μου, γεύομαι την αλμύρα και παρακολουθώ ένα τρένο-φάντασμα να περνάει στις σκουριασμένες ράγες μισό χιλιόμετρο παρακάτω.

Το τρένο δε σταματάει σήμερα, προσπερνάει το σπίτι μου αργά. Ακούω τους τροχούς που μαγκώνουν στις διακλαδώσεις,

σχεδόν νιώθω το κούνημά του. Δεν μπορώ να δω τα πρόσωπα των επιβατών και ξέρω ότι είναι απλώς άνθρωποι που πηγαίνουν στο Γιούστον για να καθίσουν πίσω από ένα γραφείο, αλλά ονειρεύομαι: εξωτικά ταξίδια, περιπέτειες στα πέρατα της γης. Νοερά, ταξιδεύω πίσω στο Χόλκαμ' παράξενο που το σκέφτομαι ακόμη, μερικά πρωινά σαν το σημερινό, με τόση τρυφερότητα, με τόση νοσταλγία, μα το κάνω. Ο αέρας που χαϊδεύει το γρασίδι, ο απέραντος γαλανός ουρανός πάνω από τους αμμόλοφους, το μισογκρεμισμένο σπίτι, γεμάτο κεριά, βρομιά και μουσική. Τώρα μου φαίνεται σαν όνειρο.

Νιώθω την καρδιά μου να χτυπάει λίγο πιο δυνατά.

Ακούω την μπάλα του στα σκαλοπάτια, φωνάζει το όνομά μου.

«Θες άλλο καφέ, Μεγκς;»

Τα μάγια λύθηκαν, ξύπνησα.

Απόγευμα

Κρυνώνω από το αεράκι και ξεσταίνομαι από τα δύο δαχτυλάκια βότκα που έριξα στο Martini μου. Κάθομαι στη βεράντα και περιμένω να επιστρέψει ο Σκοτ, θα τον πείσω να με βγάλει για φαγητό στο ιταλικό εστιατόριο στην οδό Κίνγκλι. Έχουμε να βγούμε κάτι αιώνες.

Δεν έκανα και πολλά σήμερα. Κανονικά θα έπρεπε να τελειώσω την αίτησή μου για τα μαθήματα επιδιόρθωσης υφασμάτων στο Σεντ Μάρτινς· την ξεκίνησα, ασχολιόμουν με αυτή στην κουζίνα, όταν άκουσα μια γυναίκα να ουρλιάζει, κάνοντας μεγάλα σαματά, τόσο που πίστεψα ότι κάποιον δολοφονούσαν. Έτρεξα έξω στον κήπο, μα δεν είδα τίποτα.

Ωστόσο, ακόμη την άκουγα, ήταν απαίσιο, η φωνή της με διαπερνούσε, ήταν πολύ στριγκή και απελπισμένη. «Τι κάνεις; Τι της κάνεις; Δώσ' τη σ' εμένα, δώσ' τη μου». Όλο αυτό φάνηκε ατελείωτο, ενώ πιθανώς κράτησε μόλις μερικά δευτερόλεπτα.

Έτρεξα πάνω, σκαρφάλωσα στη βεράντα και ανάμεσα από τα δέντρα είδα δύο γυναίκες σε έναν φράχτη, μερικούς κήπους παραπέρα. Η μία από αυτές έκλαιγε –ίσως και οι δύο–, ενώ ένα μωρό στρίγκλιζε, σε εξάλλη κατάσταση.

Σκέφτηκα να καλέσω την αστυνομία, αλλά φάνηκε ότι τα πνεύματα ηρέμησαν. Η γυναίκα που ούρλιαζε έτρεξε μέσα στο σπίτι, παίρνοντας μαζί και το μωρό. Η άλλη έμεινε εκεί. Έτρεξε προς το σπίτι, σκόνταψε, ξανασηκώθηκε κι άρχισε να περιφέρεται στον κήπο. Πολύ παράξενο. Ένας Θεός ξέρει τι συνέβαινε. Ωστόσο, αυτή ήταν η πιο συναρπαστική στιγμή τις τελευταίες εβδομάδες.

Τώρα που δεν έχω πια την γκαλερί νιώθω τις μέρες μου άδειες. Μου λείπει πολύ. Μου λείπει να μιλάω σε καλλιτέχνες. Μου λείπουν ακόμα κι εκείνες οι ανιαρές μαμάδες που συνήθιζαν να περνούν, με έναν καφέ στο χέρι από τα Starbucks, να κοιτούν αδιάφορα τους πίνακες και να λένε στις φίλες τους ότι η μικρή Τζέσι έκανε καλύτερες ζωγραφιές στο νηπιαγωγείο.

Μερικές φορές θέλω να δω αν μπορώ να βρω κάποιους ανθρώπους από τον παλιό καιρό, μα μετά αναρωτιέμαι τι θα συζητήσω μαζί τους. Ούτε που θα αναγνώριζαν τη Μέγκαν, την ευτυχομένη, παντρεμένη γυναίκα των προαστίων. Σε κάθε περίπτωση, δεν το διακινδυνεύω να κοιτάξω πίσω, αυτό είναι πάντα κακή ιδέα. Θα περιμένω να περάσει το καλοκαίρι και μετά θα ψάξω για δουλειά. Είναι κρίμα να χάσω τις πανέμορφες μέρες του καλοκαιριού. Θα βρω κάτι, εδώ ή αλλού, το ξέρω πως θα βρω.

Τρίτη, 14 Αυγούστου 2012

Πρωί

Στέκομαι μπροστά στην ντουλάπα, κοιτάζοντας για πολλοστή φορά τη σειρά των όμορφων ρούχων, την τέλεια γκαρνταρόμπα για τη διευθύντρια μιας μικρής αλλά περίβλεπτης γκαλε-

ρί. Τίποτα μέσα σε αυτή δε φωνάζει «νταντά». Θεέ μου, ακόμα και η λέξη νταντά μου προκαλεί γέλιο. Φοράω ένα τζιν και ένα μπλουζάκι, μαζεύω πίσω τα μαλλιά μου και ούτε που ασχολούμαι με το μακιγιάζ. Υπάρχει λόγος να γίνω όμορφη όταν πρόκειται να περάσω τη μέρα μου με ένα μωρό;

Κατεβαίνω απρόθυμα κάτω, σχεδόν έτοιμη για καβγά. Ο Σκοτ φτιάχνει καφέ στην κουζίνα. Γυρνάει προς το μέρος μου χαμογελαστός, και η διάθεσή μου φτιάχνει αμέσως. Το κατσούφιασμα εξαφανίζεται και ένα χαμόγελο παίρνει τη θέση του. Μου δίνει μια κούπα καφέ και με φιλάει.

Είναι παράλογο να κατηγορήσω εκείνον γι' αυτό, δική μου ιδέα ήταν. Προθυμοποιήθηκα να το κάνω, να φροντίζω το παιδί των γειτόνων. Τότε πίστευα πως θα είχε πλάκα. Στην πραγματικότητα, ήταν μια εντελώς παλαβή ιδέα, θα πρέπει να είχα τρελαθεί. Να με έπιασε βαρεμάρα, τρέλα, περιέργεια. Ήθελα να δω. Νομίζω πως η ιδέα μου μπήκε στο μυαλό όταν άκουσα τις φωνές της έξω στον κήπο και θέλησα να μάθω τι συνέβαινε. Φυσικά, δε ρώτησα, τα ρωτάνε κάτι τέτοια;

Ο Σκοτ με ενθάρρυνε, καταχάρηκε όταν το πρότεινα. Πιστεύει ότι, αν περνάω χρόνο με ένα μωρό, θα θελήσω να αποκτήσω και δικό μου. Στην πραγματικότητα, μου συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο· όταν φεύγω από το σπίτι τους, τρέχω στο δικό μου, ανυπομονώντας να βγάλω τα ρούχα από πάνω μου, να μπω στο ντους και να απαλλαχτώ από τη μωρουδιακή μυρωδιά.

Νοσταλγώ τις μέρες μου στην γκαλερί, τότε που φτιαχνόμουν, χτενιζόμουν, μιλούσα σε ενήλικες για τέχνη ή για κινηματογράφο ή για απολύτως τίποτα. Το τίποτα θα ήταν ένα σκαλί παραπάνω από τις συζητήσεις μου με την Άννα. Θεέ μου, πόσο βαρετή είναι! Σου δίνει την εντύπωση ότι κάποτε ίσως είχε να πει κάτι για τον εαυτό της, μα τώρα όλα περιστρέφονται γύρω από το παιδί: Είναι καλά ντυμένη; Μήπως ζεσταίνεται πολύ; Πόσο γάλα ήπιε; Και βρίσκεται πάντα στο σπίτι, οπότε τις περισσότερες φορές νιώθω περιττή. Δουλειά μου είναι να προσέχω το

παιδί την ώρα που η Άννα ξεκουράζεται, να τη βοηθάω να κάνει ένα διάλειμμα. Ένα διάλειμμα από τι ακριβώς; Είναι και αλλόκοτα νευρική, διαρκώς τριγυρίζει, τινάζεται, τρομάζει κάθε φορά που περνάει το τρένο, αναπηδά όταν χτυπάει το τηλέφωνο. Τα μωρά είναι πολύ ευαίσθητα, λέει, και υποθέτω πως δεν μπορώ να διαφωνήσω σε αυτό.

Φεύγω από το σπίτι και διανύω με πόδια βαριά τα πενήντα μέτρα στην οδό Μπλένεμ που με χωρίζουν από το σπίτι της. Το βήμα μου είναι άτονο. Σήμερα, δεν ανοίγει η ίδια την πόρτα, την ανοίγει αυτός, ο σύζυγος. Ο Τομ, κουστουμαρισμένος και παρφουμαρισμένος, έτοιμος για τη δουλειά. Δείχνει όμορφος μέσα στο κουστούμι του – όχι όμορφος σαν τον Σκοτ, είναι πιο μικροκαμωμένος και χλωμός, ενώ τα μάτια του είναι λίγο κοντά μεταξύ τους, μα δεν είναι κακός. Μου μοστράρει το αλά Τομ Κρουζ χαμόγελό του και μετά εξαφανίζεται, αφήνοντάς με μόνη με αυτή και το μωρό.

Πέμπτη, 16 Αυγούστου 2012

Απόγευμα

Παρατήθηκα!

Νιώθω τόσο ωραία, σαν να μπορώ να κάνω τα πάντα. Είμαι ελεύθερη!

Κάθομαι στη βεράντα, περιμένοντας τη βροχή. Ο ουρανός είναι μαύρος από πάνω μου, τα χελιδόνια κάνουν μέσα του βουτιές, η ατμόσφαιρα είναι βαριά από την υγρασία. Ο Σκοτ θα γυρίσει σε καμιά ωρίτσα και θα πρέπει να του το πω. Θα θυμώσει μόνο για ένα-δυο λεπτά, αλλά θα τον αποζημιώσω. Και δε θα κάθομαι στο σπίτι όλη μέρα. Έχω μεγάλα σχέδια. Μπορεί να κάνω μαθήματα φωτογραφίας ή να στήσω έναν πάγκο και να πουλάω κοσμήματα. Θα μπορούσα να μάθω και μαγειρική.

Κάποτε είχα έναν δάσκαλο στο σχολείο που μου είπε ότι είχα

την απόλυτη ικανότητα να αλλάζω μορφές. Τότε δεν κατάλαβα τι εννοούσε, αλλά σταδιακά έβγαλα νόημα. Φυγάζ, ερωμένη, σύζυγος, σερβιτόρα, διευθύντρια γκαλερί, νταντά (και μερικά άλλα ανάμεσα). Άρα, τι θέλω να είμαι αύριο;

Δεν είχα σκοπό να παραιτηθώ, τα λόγια απλώς βγήκαν από μέσα μου ακούσια. Καθόμασταν εκεί, στο τραπέζι της κουζίνας, η Άννα με το μωρό αγκαλιά, ενώ ο Τομ είχε πεταχτεί να πάρει κάτι από το σπίτι, οπότε βρισκόταν κι αυτός μπροστά, με ένα φλιτζάνι καφέ στο χέρι, και ήταν απλώς γελοίο, δεν υπήρχε κανένας λόγος να βρίσκομαι εγώ εκεί. Ακόμα χειρότερα, ένιωθα άβολα, σαν εισβολέας.

«Βρήκα άλλη δουλειά», είπα, δίχως να το πολυσκεφτώ. «Οπότε δε θα μπορώ να έρχομαι πια». Η Άννα με κοίταξε –δε νομίζω πως το πίστεψε εκείνη την ώρα– και απλώς είπε: «Ω, τι κρίμα», και φαινόταν ότι δεν το εννοούσε, έδειχνε ανακουφισμένη. Δε με ρώτησε καν τι δουλειά είχα βρει, πράγμα που με χαροποίησε, γιατί δεν είχα σκεφτεί κάποιο πειστικό ψέμα.

Ο Τομ έδειξε χλιαρά έκπληκτος. «Θα μας λείψεις», είπε, μα κι αυτό ψέμα ήταν.

Ο μόνος που θα απογοητευτεί πραγματικά είναι ο Σκοτ, οπότε πρέπει να σκεφτώ τι θα του πω. Ίσως του πω ότι μου ριχνόταν ο Τομ, κι έτσι θα λήξει το ζήτημα.

Πέμπτη, 20 Σεπτεμβρίου 2012

Πρωί

Είναι λίγο μετά τις επτά, έχει ψύχρα εδώ έξω τώρα, αλλά είναι τόσο όμορφα έτσι, όλοι οι μακρόστενοι κήποι ο ένας δίπλα στον άλλο, καταπράσινοι και δροσεροί, περιμένοντας τις αχτίδες του ήλιου να ξετρυπώσουν και να τους ζωντανέψουν. Έχω ξυπνήσει εδώ και ώρες· δεν μπορώ να κοιμηθώ. Έχω μέρες να κοιμηθώ.

Το μισώ αυτό, μισώ την αϋπνία όσο τίποτε άλλο, να είμαι απλώς ξαπλωμένη, με το μυαλό μου να γυρίζει: τικ, τικ, τικ, τικ. Με πιάνει παντού φαγούρα. Θέλω να ξυρίσω το κεφάλι μου γουλί.

Θέλω να τρέξω. Θέλω να κάνω ένα ταξίδι με αυτοκίνητο, με ένα κάμπριο, με την οροφή κατεβασμένη. Θέλω να πάω στην ακτή, οποιαδήποτε ακτή. Θέλω να περπατήσω σε μια παραλία. Με τον μεγάλο μου αδερφό θα ταξιδεύαμε με αυτοκίνητο. Είχαμε τόσα σχέδια ο Μπεν κι εγώ. Εντάξει, κυρίως ήταν σχέδια του Μπεν – ήταν ένας ονειροπόλος. Θα πηγαίναμε με μηχανές από το Παρίσι στην Κυανή Ακτή ή θα διασχίζαμε όλη την ακτή του Ειρηνικού στην Αμερική, από το Σιάτλ μέχρι το Λος Άντζελες· θα ακολουθούσαμε τη διαδρομή του Τσε Γκεβάρα από το Μπουένος Άιρες μέχρι το Καράκας. Ίσως, αν τα είχα κάνει όλα αυτά, να μην κατέληγα εδώ, μη γνωρίζοντας το επόμενο βήμα μου. Ή ίσως, αν τα είχα κάνει όλα αυτά, να είχα καταλήξει ακριβώς εδώ και να ήμουν απόλυτα ευτυχισμένη. Όμως, δεν έκανα τίποτε από αυτά, φυσικά, γιατί ο Μπεν δεν πήγε μέχρι το Παρίσι, ούτε μέχρι το Κέμπριτζ δεν πήγε, σκοτώθηκε στον Α10, το κρανίο του έγινε λιώμα κάτω από τις ρόδες μιας διπλής νταλίκας.

Μου λείπει κάθε μέρα. Περισσότερο από τον καθένα, πιστεύω. Είναι η μεγάλη τρύπα στη ζωή μου, στο κέντρο της ψυχής μου. Ή ίσως να ήταν απλώς η αρχή. Δεν ξέρω! Δεν ξέρω καν αν όλα αυτά έχουν σχέση με τον Μπεν ή αν έχουν σχέση με όλα όσα συνέβησαν από εκεί και πέρα. Το μόνο που ξέρω είναι ότι τη μια στιγμή είμαι μια χαρά, η ζωή είναι γλυκιά και δε θέλω τίποτα, και την άλλη ανυπομονώ να ξεφύγω, απλώνομαι παντού, γλιστρώ και χάνομαι.

Γι' αυτό θα πάω σε ψυχολόγο! Μπορεί να είναι παράξενο, αλλά ίσως και να έχει πλάκα. Πάντα πίστευα ότι είχε γούστο να είσαι καθολικός, να μπορείς να εξομολογηθείς και να ξαλαφρώσεις, να ακούσεις κάποιον να σου λέει ότι συγχωρείσαι, να παίρνει από πάνω σου όλες τις αμαρτίες, να σου δίνει την ευκαιρία να ξεκινήσεις από την αρχή.

Αυτό, φυσικά, δεν είναι το ίδιο. Νιώθω λίγο αμήχανα, αλλά τώρα τελευταία δεν κοιμάμαι καλά, και ο Σκοτ με προήζει να πάω. Του είπα ότι εδώ δυσκολεύομαι να μιλήσω ακόμα και σε άτομα που γνωρίζω γι' αυτά τα πράγματα, ούτε στον ίδιο δεν μπορώ να μιλήσω καλά καλά. Αυτό είναι το νόημα, είπε, σε έναν ξένο μπορείς να πεις τα πάντα. Καημένε Σκοτ. Ούτε τα μισά δεν ξέρει. Με αγαπάει τόσο πολύ, που με κάνει να πονάω. Δεν ξέρω πώς το κάνει. Εγώ στη θέση του θα τρελαινόμουν.

Αλλά πρέπει να κάνω *κάτι*, και τουλάχιστον αυτό μοιάζει με δράση. Όλα τα σχέδια που είχα, τα μαθήματα φωτογραφίας και μαγειρικής, αν το καλοσκεφτεί κανείς, μοιάζουν λίγο μάταια, λες και παίζω στη σκηνή της ζωής αντί να τη ζω πραγματικά. Έχω ανάγκη να βρω κάτι που *πρέπει* να κάνω, κάτι αδιαμφισβήτητο. Δεν μπορώ να κάνω μόνο αυτό, δεν μπορώ να είμαι απλώς μια σύζυγος, δεν καταλαβαίνω πώς το κάνουν άλλες, στην κυριολεξία δεν έχεις να κάνεις τίποτε από το να περιμένεις. Να περιμένεις τον άντρα σου να γυρίσει σπίτι και να σε αγαπάει. Είτε αυτό είτε να ψάχνεις για κάτι που θα σου αποσπάσει την προσοχή.

Απόγευμα

Με έστησαν. Το ραντεβού ήταν για μισή ώρα πριν, κι εγώ βρίσκομαι ακόμη εδώ, στην αίθουσα αναμονής, ξεφυλλίζοντας το *Vogue* του περασμένου Σεπτεμβρίου, και είμαι στο τσακ να σηκωθώ και να εξαφανιστώ από εδώ μέσα. Ξέρω ότι τα ραντεβού των γιατρών καθυστερούν, αλλά και των ψυχολόγων; Οι ταινίες πάντα με έκαναν να πιστεύω ότι σε διώχνουν κλοπηδόν μόλις τελειώσουν τα λεπτά σου. Φαντάζομαι πως στο Χόλιγουντ οι ψυχολόγοι είναι τελείως διαφορετικοί από αυτούς του βρετανικού δημόσιου συστήματος υγείας.

Πάνω που ετοιμάζομαι να πάω στη γραμματεά και να της πω ότι δε σκοπεύω να περιμένω άλλο, ανοίγει η πόρτα του γιατρού

και εμφανίζεται ένας πανύψηλος, αδύνατος άντρας, με απολογητικό ύφος, ο οποίος μου δίνει το χέρι.

«Κυρία Χίπγουελ, συγγνώμη που σας άφησα να περιμένετε», λέει, κι εγώ απλώς του χαμογελάω και του λέω πως δεν πειράζει, κι εκείνη τη στιγμή νιώθω ότι πραγματικά δεν πειράζει, γιατί βρίσκομαι μπροστά του μόλις δύο λεπτά και ήδη αισθάνομαι πιο ήρεμη.

Νομίζω πως φταίει η φωνή του. Απαλή και χαμηλή. Με ελαφριά προφορά, πράγμα το οποίο περίμενα, γιατί το όνομά του είναι Δρ Καμάλ Αμπντίκ. Τον κάνω γύρω στα τριάντα πέντε, παρόλο που μοιάζει μικρότερος, γιατί έχει ένα απίστευτα σταρμένο δέρμα, στο χρώμα του σκούρου μελιού. Έχει χέρια που άνετα θα τα φανταζόμουν πάνω στο κορμί μου, δάχτυλα μακριά και ντελικάτα, που σχεδόν τα νιώθω να αγγίζουν το δέρμα μου.

Δε συζητάμε για κάτι ουσιαστικό, είναι απλώς η πρώτη συνεδρία, η ώρα της γνωριμίας· με ρωτάει ποιο είναι το πρόβλημα και του μιλάω για τις κρίσεις πανικού, την αϋπνία, το γεγονός ότι μένω ξύπνια τις νύχτες γιατί φοβάμαι να αποκοιμηθώ. Θέλει να του μιλήσω περισσότερο γι' αυτό, αλλά δεν είμαι ακόμη έτοιμη. Με ρωτάει αν παίρνω ναρκωτικά, αν πίνω αλκοόλ. Του λέω ότι έχω άλλες αδυναμίες αυτή την εποχή και πιάνω το βλέμμα του που μου δείχνει ότι καταλαβαίνει τι εννοώ. Μετά νιώθω ότι θα έπρεπε να παίρνω το θέμα πιο πολύ στα σοβαρά, οπότε του λέω για το κλείσιμο της γκαλερί και το ότι αισθάνομαι διαρκώς ξεκρέμαστη, για την έλλειψη κατεύθυνσης, για το ότι περνάω πολύ χρόνο μέσα στο κεφάλι μου. Δε μιλάει πολύ, απλώς με προτρέπει να συνεχίσω, αλλά θέλω ν' ακούσω τη φωνή του, γι' αυτό την ώρα που φεύγω τον ρωτάω από πού κατάγεται.

«Από το Μείντσοπουν», μου απαντάει, «στο Κεντ. Αλλά μετακόμισα στο Κόρλι πριν από λίγα χρόνια». Ξέρει πολύ καλά ότι δεν τον ρώτησα αυτό και μου χαρίζει ένα κατεργάρικο χαμόγελο.

Ο Σκοτ με περιμένει όταν γυρίζω σπίτι, μου βάζει ένα ποτό στο χέρι και θέλει να μάθει κάθε λεπτομέρεια. Λέω πως ήταν

καλά. Με ρωτάει για τον ψυχολόγο, αν τον συμπαθήσα, αν μου φάνηκε καλός. Καλός, ξαναλέω, γιατί δε θέλω να δείξω ενθουσιασμένη. Με ρωτάει αν μιλήσαμε για τον Μπεν. Ο Σκοτ νομίζει ότι όλα περιστρέφονται γύρω από τον Μπεν. Ίσως έχει δικιο. Ίσως με ξέρει καλύτερα απ' όσο πιστεύω.

Τρίτη, 25 Σεπτεμβρίου 2012

Πρωί

Ξύπνησα νωρίς σήμερα, αλλά κατάφερα να κοιμηθώ μερικές ώρες, κάτι που είναι μεγάλη βελτίωση συγκριτικά με την προηγούμενη εβδομάδα. Ένωσα σχεδόν αναξωογονημένη όταν σηκώθηκα από το κρεβάτι, οπότε, αντί να καθίσω στη βεράντα, αποφάσισα να βγω βόλτα.

Έχω κλειστεί μέσα σχεδόν χωρίς να το καταλάβω. Τα μόνα μέρη στα οποία πηγαίνω τώρα τελευταία είναι τα μαγαζιά, το μάθημα πιλάτες και ο ψυχολόγος. Και καμιά φορά στην Τάρα. Τις υπόλοιπες ώρες βρίσκομαι σπίτι. Δεν είναι λοιπόν παράξενο που έχω ξεσηκωθεί τόσο.

Βγαίνω από το σπίτι, στρίβω δεξιά και μετά αριστερά στην οδό Κίνγκλι. Προσπερνάω την παμπ Rose. Παλιά πηγαίναμε συχνά εκεί, δε θυμάμαι γιατί σταματήσαμε. Ποτέ δε μου άρεσε ιδιαίτερα, ήταν γεμάτη ζευγάρια γύρω στα σαράντα που έπιναν πολύ και ψάχνονταν για κάτι καλύτερο, διερωτώμενοι αν είχαν το κουράγιο. Ίσως γι' αυτό σταματήσαμε να πηγαίνουμε, επειδή δε μου άρεσε. Προσπερνάω την παμπ, προσπερνάω τα μαγαζιά. Δε θέλω να απομακρυνθώ πολύ, απλώς ένα τετράγωνο, ίσα για να ξεμουδιάσω.

ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΤΑ ΙΔΙΑ

Η Ρέιτσελ παίρνει το ίδιο τρένο κάθε πρωί. Ξέρει ότι θα σταματήσει στον ίδιο σηματοδότη, την ίδια ώρα, και θα αντικρίσει τα ίδια σπίτια δίπλα στις ράγες. Αρχίζει, μάλιστα, να νιώθει οικεία με το ζευγάρι που ζει σ' ένα από αυτά. «Τζες» και «Τζέισον» τους αποκαλεί. Η ζωή τους, στα δικά της μάτια, είναι τέλεια. Μακάρι να μπορούσε και η Ρέιτσελ να είναι τόσο ευτυχισμένη.

ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ

Και ένα πρωί βλέπει κάτι που τη σοκάρει. Κρατάει μόλις μία στιγμή μέχρι να ξεκινήσει και πάλι το τρένο, αλλά είναι αρκετό. Κι αυτό αλλάζει τα πάντα. Τώρα η Ρέιτσελ έχει την ευκαιρία να γίνει μέρος της ζωής που παρακολουθούσε από μακριά. Τώρα ήρθε η ώρα να το καταλάβουν κι εκείνοι: είναι κάτι πολύ περισσότερο από ένα κορίτσι του τρένου...

***Ένα καταιγιστικό ψυχολογικό θρίλερ, στα χνάρια
των επιτυχιών ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ και ΑΜΝΗΣΙΑ.***

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14421

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η